

DE
BABYFABRIEK

DE
BABYFABRIEK

Hens Hauer

Eerder verschenen:

PUIN: ISBN 9789402121971 E-book 9789402122237

FRANSE ZWANGERSCHAP:

ISBN 9789402149531 E-book 9789402150087

VERSTANDSHUWELIJK:

ISBN 9789402177381 E-book 9789402177978

OPMERKING VAN DE AUTEUR

Het idee voor dit verhaal is ontstaan na het lezen van een artikel in “De Telegraaf” (28-2-2020).

In Nigeria werden 23 kinderen en 4 zwangere pubers door de politie bevrijd.

Ze werden vastgehouden in een “**BABYFABRIEK**”.

Dit gegeven is naar Roemenië verplaatst, een land waar ik jaren geleden, meerdere malen, een aantal weken heb mogen doorbrengen tussen de lokale bevolking.

Auteur: Hens Hauer

ISBN: 9789464488883

NUR: 330

© Hens Hauer

1

Zelf uitkiezen in welk nest je geboren wilt worden is er jammer genoeg niet bij en wat dat betreft heeft Luuk weinig gemazzeld. Moeder Ans telde zelf slechts negentien lentes toen hij de eerste tik op zijn achterwerk ontving, uitgedeeld door een zuster in het ziekenhuis.

Als dochter van een zelden nuchtere nietsnut en tippelende moeder had mama met pijn en moeite de lagere school kunnen doorlopen en was daarna tot de AOW-leeftijd veroordeeld tot slecht betaalde baantjes.

Gelukkig was pa als internationaal vrachtwagenchauffeur veel onderweg, maar wanneer Luuks ouders gelijktijdig thuis waren was het zaak zich te verschansen op de overloop boven. Zijn bed en weinige speelgoed waren daar weggemoffeld tussen een kast met overwegend tweedehands kleding en dozen vol vunzige boekjes en tijdschriften. Muisstil werd daar gewacht tot de scheldkanonnades verstomden en opgelopen letsel, na rake klappen door de respectievelijke slachtoffers, meestal mama, konden worden verzorgd.

Zes jaar was hij toen zijn vader de kuierlatten nam en eerlijk gezegd was Luuk daar niet rouwig om. Z'n moeder was van goede wil, maar pa dacht altijd alleen aan zichzelf en toonde geen enkele wroeging wanneer vrouw en kind met een lege portemonnee werden achtergelaten en hij de eerdere inhoud verzoop.

Als enig overgebleven "manspersoon" in huis werd vanaf dat moment steeds vaker een beroep op hem gedaan wanneer er een band moest worden geplakt, een lamp weigerde te doen

waarvoor deze was aangeschaft en er getimmerd of geschilderd moest worden. Bij grotere jongens en mannen in de buurt werd, indien nodig, de kunst afgekeken, waardoor Luuks technische vaardigheden groeiden en hij nog frequenter kon worden ingezet bij klussen in en om de woning.

Nooit heeft pa meer enige belangstelling getoond voor zijn zoon, maar van zijn moeder hoorde Luuk, jaren later pas, dat pa hokte met een naïef jong meisje. Pa hield wel van een groen blaadje. Ook zij was nog maar negentien en zelf was de schuinmarcheerder tien jaar ouder toen hij stuivertje wisselde.

Het moet haast wel dat pa zich tegenover zijn nieuwe vriendin heel anders voor kon doen, want toen hij zich vijf jaar na zijn vertrek, zo dronken als een reiger, in Italië met z'n vrachtwagencombinatie te pletter reed, vormden ze nog steeds een setje.

Alimentatie was iets wat al die jaren in de vocabulaire van pa niet was opgenomen, waardoor Luuks moeder in permanente geldnood verkeerde. Officieel stond de linkmiegel ingeschreven als werknemer van een transporteur in België, waardoor het geld waar zijn ex recht op had, niet gedwongen kon worden ingehouden op zijn salaris.

Steeds vaker en heftiger terugkerende astma-aanvallen betekenden dat ze soms dagenlang niet in staat was te werken. Zelfs voor de simpelste baantjes kwam ma niet langer in aanmerking, waardoor er na het betalen van alle vaste lasten nog minder overbleef om twee monden te voeden, laat staan dat er centen waren voor tweedehands kleding of schoenen.

Hoe vaker Luuk erover nadenkt des te meer bewondering kan hij voor zijn moeder opbrengen, die op alle mogelijke manieren hun permanente geldnood trachtte te lenigen.

Wanneer ze zich wat beter voelde kwam het steeds vaker voor dat hij voor een boodschap de deur uit werd gewerkt, of zich maar op het voetbalveldje, vier straten verderop, moest zien te vermaken. De eerste keren sputterde hij nog tegen, maar toen al snel het kwartje viel, speelde hij het spel zonder morren

mee en wachtte braaf, achter de grote bloembak op de hoek, tot haar cliëntèle aanstalten wenste te maken om liefhebbende echtgenotes en kroost, met hun toegewijde aanwezigheid te verblijden.

Voor moeder Ans was niets te dol om aan eten en noodzakelijke kleding te komen, waardoor ze zelfs een maand in de gevangenis belandde nadat ze voor de vierde keer werd opgepakt na diefstalletjes.

Naast ontelbare tijdelijke baantjes bij louche figuren, waar zwart kon worden gewerkt, liet ze zich zelfs overhalen om als drugskoerier door Utrecht te gaan fietsen.

Dit leverde kortstondig wel wat extra geld op, maar ook een tweede veroordeling en dit keer viel het vonnis aanzienlijk hoger uit. Een heel jaar onvoorwaardelijk, wat ook voor Luuk consequenties had. De rechter bepaalde dat oma tijdelijk op hem zou komen passen.

Na oma's wilde jeugd en vijftien jaar in de prostitutie, werd een kwartet echtgenoten versleten en ook nog samengewoond met minimaal een half dozijn andere mannen.

Tijdens haar turbulente leven moeten steeds meer wilde haren her en der zijn achtergebleven, waardoor ze relaxed overkwam en Luuk prima met haar door één deur kon.

Ook deze fase van zijn leven zat het Luuk niet mee. Ondanks dat de enige oma die hij ooit heeft gekend, slechts drie jaar eerder het vijfde kruisje had mogen verwelkomen, ging het binnen een tijdsbestek van enkele maanden al steeds sneller bergafwaarts met haar.

“Speedy Gonzalez alzheimer” luidde de diagnose van de dokter in het ziekenhuis en diezelfde arts vertelde even later, waar de patiënt zelf niet bij was, dat ze er rekening mee dienden te houden dat oma het niet lang meer zou maken.

Die “ze” betrof Luuk en zijn tijdelijk voogd, die door de rechter met spoed was aangewezen, aangezien iemand die haar eigen kleinkind steeds vaker niet meer herkende, niet langer in staat mocht worden geacht haar plichten als voogd naar

behoren te kunnen uitoefenen.

Na haar detentie was moeder Ans vol goede moed. De astma was redelijk onder controle en met hulp van de reclassering werd ze aan een beter betaalde baan geholpen. In de penitentiaire inrichting, een onwaarschijnlijk fraaie benaming voor niets meer of minder dan een bajes, had ma veel na kunnen denken over haar leven tot dan en was tot de conclusie gekomen dat haar zoon een betere toekomst verdiende. Minimaal moest een Havodiploma worden behaald en liefst veel meer. Atheneum en daarna een universitaire opleiding, dat werd haar streven.

Met tegenzin moesten die ambities de jaren erna steeds verder naar beneden worden bijgesteld en had ze maar te leren leven met het feit dat het halfbakken fundament, gelegd tijdens zijn jonge jaren, onmogelijk uit te wissen was.

De eerste twee jaren op de Mavo had Luuk het zwaar te verduren.

Voor een aantal klasgenoten was hij het uitgelezen doelwit voor pesterijen. Kreten als 'hoerenjong', 'pooier' en 'gannef' liet hij schouderophalend van zijn rug glijden, maar het werd vervelender wanneer "stoere" treiteraars dreigende taal begonnen uit te slaan en er geschopt en geslagen werd.

Bij de directeur of z'n moeder klagen, dat was niet zijn stijl.

Met geld, verdiend met ramen en auto's wassen en als het meezat ook andere klusjes in de buurt, financierde hij een abonnement bij de sportschool en stortte zich fanatiek op judo, karate en boksen, waarna het niet lang duurde of eerdere pestkoppen wilden maar al te graag goede maatjes met hem worden.

2

Vandaag zijn de op hol geslagen weergoden met hem. Alleen de eerste voorzichtige spatjes van een heftige onweersbui weten zijn wapperende blonde haardos te vinden, voor Luuk de kroeg op de hoek van de straat waar hij woont, binnen stapt.

De tenminste twee meter twintig hoge antieke eikenhouten staande klok, rechts naast de bar, slaat zeven keer om hem te verwelkomen, terwijl Mariana achter de bar door “De Telegraaf” van vanochtend bladert. Verder valt er geen sterveling te bekennen en het is zelfs niet ondenkbaar dat hij vandaag de eerste klant is.

Rechts op de bar valt op dat ze nog niet de moeite heeft genomen de stekker van de string lampjes, in de nepkerstboom van plusminus één twintig hoog, in het stopcontact te duwen. Dit geldt trouwens ook voor lampjes in de versierde sparrentakken aan de wanden.

Na een plichtmatig ‘goedenavond’ wordt, zoals altijd, het vaste recept ingeschonken en naar de favoriete tafel van hem en z’n maten gebracht: zwarte koffie met een flinke scheut heet water en slechts enkele korrels suiker.

Zoals gebruikelijk wordt de koffie ook nog voor hem geroerd.

Naar gelang het later op de avond wordt kunnen de discussies aan deze tafel hoog oplopen, waardoor minder frequente bezoekers nogal eens verwachten dat ze elkaar daadwerkelijk in de haren zullen vliegen. Maar hoever de meningen soms ook uit elkaar mogen liggen, en ondanks het verheffen van hun normaal al opvallend aanwezige stemmen,

gaan ze aan het eind van de avond toch altijd, als vrienden voor het leven, op huis aan.

Tot voor kort bestond de vaste kern van dit groepje kletsmajoor uit slechts zes door hun respectievelijke partners gedumpte kerels, maar sinds een maand of vijf zijn ook drie dames geaccepteerd als volwaardige leden. Twee van hen mogen er prat op gaan dat ze niet, vrijwillig of onvrijwillig, hun partners hebben verlaten. Samen vormen ze zelfs een setje en maken er geen geheim van dat ze na acht jaar nog steeds stapel op elkaar zijn.

Nummer drie is een speciaal geval. Haar naam is Bobbie. Zij flirt met vrijwel elke loslopende jongeman en deinst er zelfs niet voor terug een interessant exemplaar, voorzien van partner, schalks een knipoog toe te werpen. Des te opmerkelijk is het dat ze het zo goed kan vinden met het lesbische koppel en voor Luuk totaal geen interesse toont.

Naast dat hij haar wispelturig en soms nogal sletterig vindt overkomen steekt het dat ze hem zelden een blik waardig acht en hij, zo ongeveer als enige, niet interessant genoeg lijkt om enige aandacht aan te schenken. Hij heeft zich al verzoend met het feit dat het met haar nooit iets gaat worden. Moeders mooiste is hij allang niet meer na zijn jaren als agent bij de plaatselijke politie.

Zijn trotse moeder had het van de daken geschreeuwd toen hij het na een moeilijke schoolperiode zover had gebracht, maar na vier jaren trouwe dienst kwam er een kink in de kabel. Verveelde hangjongeren vonden het nodig hem uit te dagen en gingen hem te lijf met messen en ploertendooiers. Vijf werden er ingerekend door gealarmeerde collega's. Zelf werd hij op een brancard afgevoerd naar het ziekenhuis met verschillende steekwonden, een wenkbrauw op half zeven en er ontbrak een groot stuk van zijn linker oor.

Met zestig uren papierprikken en een preek kwamen de oproerkraaiers er genadig vanaf. Hem werd het door de rechter heel zwaar aangerekend dat één van deze ettertjes knock-out

was geslagen, een tweede verschillende tanden moest missen en de geniepigste van het stel, na in een hoek te zijn gedreven, nog twee optaters had moeten incasseren. Buitensporig geweld luidde het eindoordeel. Het hield nog net geen oneervol ontslag in, maar verbanning naar baliewerk voelde onrechtvaardig. Een half jaar processen-verbaal uittikken en het aanhoren van vaak slaapverwekkende futiliteiten overtuigden hem ervan dat alles beter was dan dit. En daarvan is hij nog steeds overtuigd.

Een jaar in de bouw en een paar maanden fietsen repareren, het bracht hem weer voldoening. Velen zullen hun neus ophalen voor de meeste banen die hij in de jaren daarna aanvaardde, maar zijn lach is terug en dat is meer waard dan aanzien, vastigheid en chagrijn.

‘Wat ben je vroeg vandaag. Was je baas je zo zat dat hij je maar wat eerder de deur uit heeft gewerkt?’ Mariana, bardame en tevens eigenaresse van de “molotovbar”, met een vette knipooeg vernoemd naar de steeds populairder wordende cocktail tijdens rellen en confrontaties met het gezag, komt in beweging. De doek waarmee ze zojuist nog de bar poetste, gelijktijdig met het vluchtig doornemen van de krant, wordt over haar rechterschouder gegooid en een “Blond-Amsterdam-boterhambordje” naar hem toe geschoven. Als een plumpudding laat ze zich, of ze de afgelopen uren ontzettend druk is geweest, op de stoel tegenover Luuk vallen en slaakt een aantal diepe zuchten.

‘Je zit er niet ver naast,’ moet hij met een wrang lachje bekennen. ‘Mijn chef heeft me een paar dagen geleden bij zich geroepen om te laten weten dat hij reuze tevreden is over mijn functioneren, maar dat ik toch uit zal moeten kijken naar een andere baan, aangezien het van hogerhand opgelegde beleid niet toestaat dat mij een vast contract wordt aangeboden.’

Het is duidelijk dat zijn favoriete biertapster met haar grappig bedoelde opmerking de plank volledig mis heeft geslagen en even niet weet hoe deze miskleun kan worden rechtgebred.

‘Voel je niet bezwaard. Onze onvolprezen premier Mark Rutte beraamt op dit moment vast al plannen om mijn werkloosheid tot een minimum te reduceren.’

Het kost moeite net te doen of er geen vuiltje aan de lucht is, maar in werkelijkheid ziet hij enorm op tegen het schrijven van tientallen sollicitatiemails en het oeverloos geleuter van zichzelf vreselijk belangrijk vindende personeelschefs, of hun veelal ongeïnteresseerde ondergeschikten.

Tien huizen verderop huurt Luuk een ruime zolderkamer bij Grietje, zijn hoogbejaarde hospita. Na thuiskomst heeft hij daar, in zijn voortdurende strijd tegen obstipatie, na een supergezonde diepvriesmaaltijd, zoals op het etiket te lezen viel, ook nog een half bakje aardbeien naar binnen gewerkt. En nu start hij de avond met, volgens sceptici, veel te slappe koffie en het schillen van een gigantische peer.

Achter de bar mag dan wel met koeienletters staan dat meegebrachte etenswaren en dranken hier niet mogen worden genuttigd, al vanaf de openingsdag, ondertussen alweer zo’n vier jaar geleden, wordt voor Luuk en zijn maten een oogje dichtgeknepen, aangezien zij als vaste stamgasten een belangrijke bijdrage leveren tot de overlevingskansen van deze tent.

Het gaat hier om een arbeidersbuurt waar de afgelopen decennia steeds meer heimweeschotels de daken en balkons ontsieren, na het neerstrijken van allochtone Nederlanders, die vanwege hun geloof geen alcoholische versnaperingen tot zich mogen nemen.

Voor de mannen van deze gestaag groeiende groep is het koffiehuis de aangewezen plek om elkaar, veelal in traditionele kleding, te treffen.

Naast koffiedrinken kan er in sommige van deze gelegenheden een waterpijp worden gerookt, maar dat is slechts bijzaak. Het belangrijkste blijft het in het Arabisch kletsen met lotgenoten, over het onovertroffen moederland dat noodgedwongen moest worden verlaten. Er viel geen droog

brood te verdienen. Maar ondanks dat blijven ze het moederland verheerlijken en willen er, zonder uitzondering, later toch allemaal begraven worden.

Tot overmaat van ramp heeft een week geleden, pal naast deze toch al niet zo florissant draaiende kroeg, een nieuw koffiehuis de deuren geopend en er mag dan ook voor worden gevreesd dat het niet lang zal duren voor er moet worden verkast naar een ongezelliger café, in een wijk waar de veryupping jaren geleden al is ingezet.

Zijn huisarts heeft Luuk op weten te vrolijken door hem aan te sporen minimaal anderhalve liter, liefst meer, per dag te drinken om de darmen flink door te spoelen. Naast zeven of acht bakken koffie en zowel 's ochtends als 's avonds een paar grote slokken lauw water, na het tandenpoetsen, moeten een stuk of vijf glazen bier op doordeweekse avonden en in het weekend een paar extra, ruimschoots voldoende zijn om het aanbevolen kwantum te halen.

Helaas kan zijn regelmatig opborrelende reddingsplan voor deze onrendabele tent, waarbij door het vaste clubje stamgasten de bieromzet aanzienlijk moet worden opgekrikt, voor Mariana slechts uitstel van executie opleveren.

Hoe fanatiek ze ook zullen doordrinken, een stelletje goedwillende dronkenlappen, die al hun centen er in rap tempo doorheen jagen, kunnen deze strijd nooit winnen.

Het enige wat zeker is, is dat ze in de goot zullen eindigen.

Zijn bloedmooie kroegbazin schijnt zelf niet gebukt te gaan onder haar financiële problemen, waarvan hij dikwijls niet kan slapen.

Heimelijk is hij helemaal hoteldebotel van deze prachtige vrouw en vandaag ziet ze er werkelijk uit om op te vreten. Uren zou Luuk bewonderend kunnen loeren naar haar gitzwarte pupillen, eveneens zwarte wenkbrauwen en donkere volle bos haren, die iedere ochtend schijnbaar argeloos met haar slanke vingers in model wordt gebracht. Zowel de dunne trui als het rokje tot op de knie, dat ze vanochtend uit de kast heeft

getoverd, zijn zwart. De kleur die het beste bij haar past.

En waar hij helemaal lyrisch van kan raken, het is niet alleen de buitenkant die perfect is, ook haar hart zit op de goede plaats en met haar gevoel voor humor is al helemaal niets mis.

Angstvallig houdt Luuk zijn gevoelens voor haar voor zichzelf. Wanneer ze zou beseffen dat ze in zijn dromen samen de wildste avonturen beleven en dat hij zich overdag vaak niet kan concentreren door haar permanente aanwezigheid, zou hij zich hier niet eens meer durven vertonen. Het lijkt er echter op dat deze afwijking steeds ernstiger vormen dreigt aan te nemen, maar na zijn catastrofale huwelijk met Thea, dat nog voor er twee maanden waren verstreken al strandde, vraagt hij zich af of het wel verstandig is om nogmaals de stoute schoenen aan te trekken en haar mee uit eten te vragen naar een sjeik sterrenrestaurant, of de voor zijn portemonnee meer voor de hand liggende optie van een bioscoopje.

Het vervelende is dat hij al weken stevast iedere nacht door dezelfde idiote droom wordt lastiggevallen: samen met zijn stuk en enkele vaste bezoekers van de kroeg ziet hij zichzelf aan de stamtafel zitten. In plaats van gezellig kletsen tijdens het drinken van gele rakkers met schuimkragen, wordt er geen woord gewisseld. Lezen dat is wat ze allemaal doen. Je kan een speld horen vallen.

Ongezelliger kan een kroeg onmogelijk zijn.

Niet Mariana, maar een andere vrouw, hij zou durven zweren dat het de hem negerende Bobbie is, kruipt heel dicht tegen hem aan, drukt een kus op zijn wang, om vervolgens zijn mond op te zoeken voor een eeuwen durende tongzoen.

Wat opvalt is dat hij ongekend populair moet zijn bij de dames. Van alle kanten komen ze tevoorschijn. De ene nog mooier dan de andere en allemaal lachen ze hem uitdagend toe.

Deze verrekte leuke meiden moeten plaats maken voor hordes sombere vrouwelijke zombies, die vanaf het plafond met lege oogkassen op hem neerkijken. Spaans benauwt krijgt hij het van dit staren.

Zonder zich te durven bewegen zit hij dan langer dan een minuut met gestrekte rug, als verlamd in bed, is volledig van slag en slapen kan hij het eerste uur wel op z'n buik schrijven.

Somber dwalen zijn ogen door de minimaal verlichte ruimte. Het streven van Mariana is altijd geweest haar kroeg een donkerbruine uitstraling te geven. Het enige licht komt van drie gedimde laaghangende lampen boven de bar, die met wat hulp van hem, door haarzelf in elkaar is getimmerd van hetzelfde donkere sloop hout als het plafond en de acht robuuste balken daaronder.

Het moet tot haar zijn doorgedrongen dat wat extra licht in dit donkere rovershol, zoals vreemdelingen deze ruimte ongetwijfeld zullen typeren tijdens hun eerste bezoek, geen overbodige luxe is. Met een lange lucifer worden zowel het lontje van het waxinelichtje op hun tafel, als dat van het cupje op de tafel ernaast, aangestoken. Beide in een glazen potje van Hak en het etiket op hun tafel vertelt dat Mariana, nog niet zo lang geleden, rodekool moet hebben gegeten in haar appartement boven de zaak. Er is meer wat dit potje verklapt. Zijn favoriete bardame moet met de Franse slag hebben afgewassen, aangezien op de bodem van het bewuste potje nog steeds de verschimmelde aangekoekte restanten van de oorspronkelijke inhoud prijken.

Het donkerbruine gordijn, voor de kleine vierkante ruimte achter de voordeur, pal voor de bar, waait hoog op en Jacques, een van zijn kroegmaten, zet als een verzopen kat een voorzichtige stap in hun richting. Met half dichtgeknepen ogen wordt zijn bril, met sterke glazen, drooggewreven met een theedoek op de bar. Drie papieren servetjes worden gebruikt om voorhoofd, wangen en handen te drogen en vervolgens wordt de doorweekte, beslist niet waterdichte winterjas, met veel bombarie uitgeschud en naar de staande kapstok, naast de ingang, geslingerd.

'Loeihete koffie voor mij en doe ook maar een rondje raki,' roept de in zijn schoenen soppende nieuwkomer, wiens goede

humeur duidelijk niet is weggespoeld tijdens de wolkbreuk, die ongetwijfeld gaat zorgen voor een flinke boost van het aantal millimeters neerslag deze maand.

‘Ssst,’ maant Mariana met een vinger voor haar mond. ‘Niet iedereen hoeft te weten van mijn illegale handel.’

Jacques kan alleen maar grinniken om haar schrikreactie. In de verste verte valt geen sterveling te ontdekken en bovendien, alle vaste klanten zijn allang op de hoogte van haar handeltje in Roemeens bier en raki, dat altijd buiten openingstijden, en soms zelfs in het holst van de nacht, wordt afgeleverd door een jonge gozer, die net als Mariana zelf, onmogelijk iets over kan houden aan dit bespottelijke kruimelwerk.

Zowel Mariana als haar “partner in crime” spreken accentloos Nederlands. Alhoewel, het enige waarop ze betrapt kan worden is haar overduidelijk aanwezige Utrechts accent, maar je hoeft geen helderziende te zijn om te bedenken dat de roots van beiden, met hun minimale tintje, eveneens in Roemenië te vinden zullen zijn.

‘Ik ben hard toe aan een stevige borrel.’ Tijdens het praten trekt Jacques schoenen en sokken uit en draait vervolgens alle drie de radiatoren, onder de brede ramen aan de voorzijde, enkele tandjes hoger.

‘Aankomende twee weken maak ik m’n verlofdagen op en daarna behoor ik tot het leger der afgedankte oude knarren dat moet blijven solliciteren tot ze een ons wegen.’ De schoenen liggen al omgekeerd bovenop de meest linker radiator en sokken, hemd met lange mouwen, overhemd en pullover worden over de resterende ruimte op de radiatoren verdeeld.

Het gefriemel aan zijn broekriem is voor Mariana aanleiding om in actie te komen. Ze is er duidelijk niet gerust op dat de striptease van de vierenzestigjarige, eng magere Jacques, op zal houden na het laten zakken van zijn broek. Vanachter de bar komen twee handdoeken tevoorschijn, die in zijn richting worden geslingerd en er wordt een kort sprintje getrokken, om vervolgens te verdwijnen in het magazijn. Voor de mannen is ze

nu onzichtbaar, maar het geroffel van schoenen met een klein hakje op de houten trap, eerst naar boven en ogenblikkelijk daarna hetzelfde geroffel naar beneden, verraden haar route. Minder dan een minuut heeft ze nodig om Jacques een roze peignoir voor te kunnen houden, die qua maat niet eens erg uit de toon valt en waarvan zelfs het vrouwelijke kleurtje in de slecht verlichte ruimte niet noemenswaardig opvalt.

De zwarte pantalon krijgt over de rugleuning van een stoel een plaatsje vlak voor de verwarming en met een beetje inschikken wordt ook nog voor z'n witte Hemaonderbroek en beide handdoeken een warm plekje vrijgemaakt bovenop een radiator.

Mariana schenkt drie borrelglaasjes vol met de gevraagde sterke drank. Voorziet Jacques ook nog van koffie en spreekt vervolgens, met geheven glas, beide stamgasten toe: 'Onfortuinlijke mannen...vrienden, allebei de zak gekregen, maar hopelijk kan ik jullie leed enigszins verzachten.'

Gedrieën wordt er aan de glaasjes genipt.

'Sta jij ook op de keien?' Met een meewarige blik in de ogen legt Jacques zijn vrije hand op de schouder van Luuk.

'Voor mij moet nog wel ergens een slecht betaalde job te vinden zijn,' bagatelliseert Luuk zijn eigen situatie, 'maar op jouw leeftijd staat het vinden van een acceptabel baantje ongeveer gelijk aan het winnen van de jackpot in de staatsloterij.'

Aan de tafel waar ze nu zitten zijn de afgelopen jaren alle ups en downs, tijdens de "carrière" van Jacques, meerdere keren uitgebreid onder de loep genomen. Het begon met voornamelijk ups, maar naar gelang de jaren verstreken kregen de downs steeds vaker de overhand.

Alle dagen achter een bureau zitten was niets voor hem, waardoor zijn werkzame leven na de Mulo startte als een soort duvelstoeljager bij de plaatselijke enveloppenfabriek. Na anderhalf jaar iedereen te hulp schieten voor een schamel loontje, werd hij bij de directeur geroepen.

De verwachtingen voor komende jaren waren zeer gunstig.

Hij hoefde alleen maar ja te zeggen en zat die maandag erna al naast de enige vertegenwoordiger in de auto om een stoomcursus verkooptechniek tot zich te nemen. Na drie weken werd hij al in het diepe gegooid en kreeg Midden- en Noord-Nederland toegewezen als rayon.

Gedurende vijftig jaar wist Jacques jaarlijks vele tientallen miljoenen enveloppen aan de man te brengen. Grote concerns en overheidsinstellingen, zoals de belastingdienst en gemeenten, stonden garant voor een stabiele omzet, maar door de opmars van de computer in de jaren negentig en daarna, zakte de enveloppenmarkt in. Eerst ging het nog geleidelijk, maar het tij was niet meer te keren.

Mailen werd in rap tempo populair en zowel bedrijven als particulieren probeerden geld te besparen door over te schakelen naar digitalisering.

Zelfs na pensionering van zijn collega-vertegenwoordiger bleef het zwaard van Damocles boven het hoofd van Jacques hangen.

Een contract voor slechts dertig uren was de volgende domper en minder dan twee jaar later stond hij, zesenvijftig jaar oud, op de keien.

Niet alleen de jaren dat hij zich voor zijn geliefde fabriek uit de naad werkte, werden gedomineerd door enveloppen en postverwerking. Ook privé waren er maar weinig andere onderwerpen die hem genoeg konden boeien om een boom over op te willen zetten.

Pas in de kroeg kwam het besef dat zijn wereldje bekrompen overkwam en velen om hem heen beter waren geïnformeerd over wat er in de naaste omgeving en de rest van de wereld gebeurde.

Het was te laat om zijn huwelijk te redden.

En net nu hij het zo enorm naar z'n zin had bij het PostNL sorteercentrum, na contracten bij bedrijven waarmee hij geen enkele affiniteit bezat, komt er na anderhalf jaar alweer een eind

aan deze baan, waarbij hij zich uit mocht leven tussen zakken vol enveloppen.

Het dringt tot Luuk door dat Mariana al voor de tweede, of misschien wel derde keer, en nu zelfs met stemverheffing, tracht zijn aandacht te trekken.

‘Ik denk erover mijn vleugels uit te slaan. In het buitenland een hotel-restaurant beginnen en voor de iets langere termijn pruttelen er nog veel meer activiteiten onder m’n hersenpan.’ Ze moet hier al veel langer mee rondlopen en grijpt dit moment maar al te graag aan om haar idealen overenthousiast van de daken te schreeuwen.

‘Bij het verwezenlijken van deze ambitieuze plannen, ...ja, ik ben me daar zeer van bewust, ... kan ik wel wat hulp gebruiken. En nu het er naar uitziet dat jullie de komende tijd niet veel omhanden hebben, maak ik maar al te graag misbruik van de situatie en vraag om na te denken over assistentie. Uiteraard tegen een bescheiden vergoeding en zolang het te combineren valt met verplichte werkzoekactiviteiten.’

Nogmaals heft ze haar glas en als de verbaasde mannen haar voorbeeld volgen, wordt in één keer de inhoud achterover gegooid.

Onverstoorbaar dendert ze door.

‘Initiatieven van goedwillende, hard werkende Nederlandse ondernemers, worden hier stelselmatig afgeremd, of zelfs onmogelijk gemaakt, door een rijstebrij aan regelgeving, inzake vrijwel alles. En het ergste is, dat de hoge dames en heren die er over behoren te gaan, vaak zelf niet eens op de hoogte zijn van het bestaan van betuttelende regels, waarmee zij bij hun beleid rekening dienen te houden.’

‘Ja, ons landje mag dan wel overbevolkt zijn en altijd is er van alles om over te klagen,’ tracht Luuk haar enthousiasme te temperen, ‘maar “Het Goede Doel” zong het al toen ik nog maar een kleuter was:

“Waar kan ik heen? Overal is van alles aan de hand”.

De moraal van dit verhaal kwam er op neer dat Nederland, na

afweging met alle reële alternatieven, eigenlijk zo gek nog niet was en na al die jaren valt daar nog steeds geen spelt tussen te krijgen.'

Het is duidelijk dat Mariana er niet over peinst haar plan af te laten schieten en praat, of er sprake is van Oost-Indische doofheid, almaar door.

'Het gaat een hele uitdaging worden, maar met wat ondersteuning wordt mijn droom ook jullie droom.'

Met een smile van hier tot Tokio wordt de dop op de fles gedraaid en komt vanachter de bar een foto, op ansichtkaartformaat, tevoorschijn. Ook deze matige zwart-witfoto kan de heren niet enthousiast maken. Het gaat hier om een ongelijk stuk grond, pal voor bergachtig gebied. Het grootste deel is overwoekerd door onkruid. Samen met honderden struiken en minimaal evenveel wild uitgegroeide bomen lijkt de droom van Mariana eerder op een onbegaanbaar oerwoud dan op een locatie waar binnenkort centjes kunnen worden verdiend.

Voor een soort terp is een grote open plek zichtbaar en bovenop deze verhoging staan de restanten van een oud landhuis, of misschien is het een klein kasteeltje.

Eén ding is zeker. Voor hier een restaurant, of hotelrestaurant, kan worden geopend moeten er eerst kapitalen in dit project worden gepompt en er zullen vele klusmaanden aan vooraf gaan.

Of er geen vuiltje aan de lucht is dramt Mariana nogmaals door.

'Hier moet het gebeuren... Een onbeduidend stipje op de landkaart wordt door ons uit de anonimiteit gesleurd en zal uitgroeien tot een toeristische trekpleister die door vakantiegangers van over de gehele wereld zal worden aangedaan.' Triomfantelijk trommelt ze met beide wijsvingers op de foto, die nog steeds niet kan overtuigen.

Luuk en Jacques kijken elkaar verbijsterd aan.

'Wees gerust... Een jaar ben ik hier al mee bezig.' Haar

uitbundige lach haalt zowaar de ongemakkelijke spanning uit de lucht.

‘En wat ben je van plan met deze tent?’ Luuks geheven handen wijzen om beurten alle wanden om hen heen aan.

‘Valt er nog droog brood te verdienen met deze niet erg populaire kroeg?’ vraagt hij zich hardop af. In weekenden mag het dan wel eens gezellig druk zijn, op doordeweekse avonden kun je hier met een Kalasnikov magazijn na magazijn leegschieten, zonder risico een klant letsel toe te brengen.

Of de duvel ermee speelt zwaait tijdens zijn kritische overdenkingen de buitendeur open en stappen een stuk of tien goedgehumte jongelingen over de drempel. Voor de verste wand worden vijf tafels tegen elkaar geschoven en overal vandaan extra stoelen naar hun gecreëerde stek gesleurd. Voor hij de kans krijgt van zijn verbazing te bekomen zwaait nogmaals de buitendeur open en dendert voor de tweede keer een horde, nu van minimaal vijftien vrolijke feestvierders, naar binnen.

‘Is hiermee je vraag bevredigend beantwoord?’ Mariana lacht hem een moment uitdagend toe, zeg maar gerust “uit”. Dan haast ze zich richting vrolijke nieuwe klanten, om bestellingen op te nemen, waxinelichtjes aan te steken en stekkers van kerstboom en lampjes tussen kersttakken, in de desbetreffende stopcontacten te duwen.

In de smalle ruimte opzij van de bar, waar de gedimde lampen slechts voor een weinig strooilicht zorgen, doet een duidelijk verliefd stel verwoede pogingen zich op twee krukken te hijsen. Tussen de robuuste gevaarten, die samen het grootste deel van deze ruimte opslokken, blijft voor hun benen slechts weinig ruimte over, maar het deert hen niet dat hun knieën nagenoeg permanent contact maken.

Ook bij de stamtafel klinken vrolijke begroetingen en gelach als Mona en Bea, het vaste damesduo, aanschuift.

Nu Mariana haar handen vol heeft aan het tappen van bier, flessen leegschenken in wijnglazen, bitterballen warm maken en

het converseren met nieuwe gasten, staat vast dat de nieuwsgierigheid van beide mannen naar haar grootse plannen, voorlopig niet zal worden gestild.

Onder luid gelach wordt een zesde tafel, samen met bijbehorende stoelen, aangeschoven en een masse vragen de nieuwkomers zich hardop af waarom deze supergezellige bar nooit eerder werd ontdekt.

Ieders aandacht wordt naar de uitbundige gezelligheid gezogen.

Voor Luuk een ideale gelegenheid ongemerkt de dames aan de stamtafel te bespieden.

Het mag op z'n minst frappant genoemd worden dat twee, zo totaal verschillende types, een onafscheidelijk koppel vormen.

Het bolle zachtaardige gezicht van Mona straalt vrolijkheid uit, terwijl serieuzere Bea met haar fraaie smoeltje, naast ongecontroleerde lachbuien, ook serieus, en zelfs streng, de wereld in kan kijken.

Voor beiden geldt dat ze enkele jaren de dertig moeten zijn gepasseerd. Het zijn doodnormale vrouwen en aan niets valt af te leiden dat ze absoluut niet opgewonden zullen raken wanneer heteromannen, op het oorlogspad, hen een drankje aanbieden.

Wanneer ze gelijktijdig overeind komen om nog beter te kunnen zien wat er wordt uitgespookt door het steeds luidruchtiger gezelschap, wordt bevestigd dat tegenpolen elkaar aantrekken. Bea, met haar minimaal één meter vijftachtig, wespentaille en lange slanke benen, zal niet misstaan op de catwalk. Haar vriendin mag gerust mollig worden genoemd en meet amper één zestig. In het gunstigste geval komt zij in aanmerking voor het showen van moeilijke maten in een huis aan huis blaadje, bestemd voor de doorsnee huisvrouw.

Zowel hoogblonde Bea, het kan haast niet anders of dat kleurtje komt uit een potje, als roodharige Mona, mogen niet klagen met hun gelijkmatige spierwitte gebitten. Bea's twee spruitjes op een plankje daarentegen vallen in het niet bij de

over geproportioneerde voorgevel van Mona.

Bobbie geniet zichtbaar van de gezellige drukte, tapt bier voor de mannen aan de stamtafel en voorziet de dames van wijn. Haar hand rust zowaar een moment op zijn schouder en een ontspannen glimlach valt hem ten deel.

Kan het zijn dat hij haar al die tijd verkeerd heeft ingeschat?

Een kneepje in zijn schouder maakt duidelijk dat ze over behoorlijk wat kracht moet beschikken en wanneer ze de hand terugtrekt valt op dat haar handen fors genoemd mogen worden. Een klein hakje zorgt ervoor dat ze elkaar recht in de ogen kijken en haar schouders zijn bijna even breed als de zijne. Borsten en heupen ogen daarentegen beslist vrouwelijk en wanneer ze zich afwendt om bij de bar haar eigen glas op te beuren wordt zijn blik naar haar stevige achterwerk gezogen.

‘Spannend,’ kirren de dames in koor wanneer de mannen hen deelgenoot maken van Mariana’s nogal vage toekomstvisie.

‘Luchtfietserij,’ tempert Jacques hun enthousiasme, ‘komt vast geen spat van terecht. Waar ik me komende tijd mee bezig moet houden is zinloze gesprekken voeren bij bedrijven die er niet over peinzen me in dienst te nemen. “Een ouwe lul”, zo zullen ze me classificeren, wanneer ik zo snel mogelijk de deur uit ben gewerkt.’ Zwaar gefrustreerd heft hij beide handen ten hemel.

‘Maar dat neemt natuurlijk niet weg dat ik geacht wordt mijn uiterste best te doen om voor de zoveelste keer ander werk te vinden.’

3

Gezelligheid kent geen tijd, luidt een oud gezegde. Ondanks donkere wolken aan de werkgelegenheidshorizon hebben zowel Luuk als Jacques zich mee laten sleuren door de grote groep feestvierders.

De staande klok tikte onverbiddelijk de uren weg en Bea raakte zelfs zo ver boven haar theewater dat het haar vriendin en Mariana de grootst mogelijke moeite kostte te voorkomen dat ze een sensuele striptease uit zou voeren, bovenop de tegen elkaar geschoven tafels.

De horde uitgelaten nieuwe gasten had eerder die avond, tijdens de trouwreceptie van een collega, al meerdere alcoholische drankjes naar binnen laten glijden, maar juist toen de stemming er net lekker in begon te komen, zwaaide het bruidspaar ten afscheid en deelde de ceremoniemeester mee, dat iedereen die niet voor het diner was uitgenodigd gerust nog een laatste drankje kon nemen, maar dat daarmee voor hen het feest ten einde was.

Voor de veelal bezadigder aanwezigen was dit het signaal om, na nog wat handen schudden en een laatste greep in de bakjes met chips en borrelnootjes, de uitgang op te zoeken. Een grote groep, overwegend jongere collega's, voelde er echter weinig voor direct huiswaarts te keren en smeedde plannen het feest naar elders te verplaatsen.

Een regelmatige stapper wist zich te herinneren dat deze bar zich op loopafstand moest bevinden en loodste alle gegadigden de juiste richting uit.

Synchroon met de klokslag van half één wordt het goede

humeur van Luuk de grond in geboord. Net nu Mariana achter de bar, na een ongekend drukke avond, even tot rust kan komen en hij aanstalten maakt met haar een relaxed babbeltje te beginnen, zwaaien zowel deur als gordijn daarvoor open en staat hij daar weer, de jonge gast die haar Roemeense drank levert en waar ze overduidelijk een oogje op heeft.

Allebei stralen ze met een smile van oor tot oor.

Graag zou Luuk hem een opdoffer willen verkopen, maar realiseert zich dat daarmee de kans op het opbloeien van iets moois tussen hem en Mariana, volledig om zeep zal worden geholpen.

Hij ontploft zowat als de blaag een kus op haar wang drukt en zij dat vrolijk beantwoordt met zoentjes op allebei zijn wangen.

Als een speer de aftocht blazen is wat als eerste bij hem opkomt, maar dan zal hij nooit weten in hoeverre zijn kansen al zijn geslonken. Zelf weet hij maar al te goed dat zijn slechte ervaringen met ouders, oma en eigen desastreus huwelijk niet hebben bijgedragen tot meer zelfvertrouwen, wanneer alles uit de kast moet worden getrokken om te voorkomen dat de kaas van zijn brood wordt gegeten.

Zo achteloos mogelijk brengt Luuk het glas naar z'n mond en laat de laatste druppels bier op zijn tong balanceren.

Of het de gewoonste zaak van de wereld is dat ze pal voor zijn neus met die engerd zit te flirten, worden plotsklaps al haar charmes in de strijd geworpen en zweeft een betoverende blik in zijn richting:

'Luuk, wil jij zo lief zijn Sergiu te helpen met lossen?' Zelf kan hij het niet bevatten, maar als zij dat zo schattig, met een pruillip aan hem vraagt, kan hij onmogelijk weigeren.

Haar vrijer loopt voorop. Hetzelfde witte Peugeotbusje, dat Luuk eerder voor de deur van het magazijn heeft gezien, staat daar nu weer en met een klik van de afstandsbediening en een forse ruk aan de schuifdeur, wordt duidelijk wat er van de mannen wordt verwacht. Acht kratten bier worden met behulp

van een steekwagen naar binnen gereden, daarna zijn tien flessen raki aan de beurt. Tot zover lijkt alles normaal voor een kroeg die naast de gangbare drank als extraatje ook nog wat speciaals van onder de toonbank levert. Maar veertig, of misschien wel vijftig, behoorlijk zware doosjes, bijna half zo groot als een verhuisdoos, wat mag daar in zitten?

‘Allemaal literatuur!’ met dat bespottelijke antwoord en een irritante sarcastische lach van Sergiu, wordt Luuk geacht het te doen.

In een hoek van het magazijn ligt al een pallet op de grond klaar en wanneer alle dozen daarop zijn gestapeld leert een vluchtige telling dat zijn eerdere schatting fors naar boven moet worden bijgesteld. Het zijn er exact zeventig en elke doos moet met gemak een kilo of zes, zeven, wegen.

‘Nieuwsgierig Aagje,’ krijgt Luuk door een duidelijk geamuseerde Sergiu naar zijn hoofd geslingerd wanneer hij de allerlaatste doos aan alle kanten bestudeert, op zoek naar verwijzingen die de inhoud zouden kunnen verraden.

‘De laatste ronde!’ moet Mariana schreeuwen in de richting van het uitbundige gezelschap, wanneer de mannen zich een minuutje later op een kruk hijsen. Uiteraard willen ze allebei pal voor haar zitten.

Herinneringen aan eerdere gemiste kansen spelen door Luuks bovenkamer en maken zijn humeur er niet beter op. Het moet nog op de basisschool zijn geweest toen Gerrie, een meisje waarop hij, zonder er aan toe te durven geven, hopeloos verliefd was, hand in hand met hem wilde lopen. Met een kop als een biet had hij haar avances genegeerd en moest enkele dagen later knarsetandend toekijken hoe ze uit wraak uitgebreid voor zijn neus de grootste eikel van de klas stond af te lebben.

En dan was er ook nog Laura in de derde klas van de Mavo. Ze behoorde niet eens tot de populairste meisjes van de klas, maar hij kon z’n ogen niet van haar afhouden. Zoals gebruikelijk werden signalen, dat zij hem ook wel zag zitten, door Luuk niet opgepakt, waardoor ook zij niet veel later met de een of andere

engerd, al vrijend, uit zijn gezichtsveld verdween.

De enige waarmee hij uiteindelijk wel een relatie heeft gehad en zelfs een blauwe maandag mee getrouwd is geweest, is Thea. Ook deze “verovering” kan niet op zijn conto worden geschreven. Deze fanaat dramde onverstoorbaar net zo lang door tot ze haar zin kreeg en het zal altijd een mysterie blijven waarom hij zonodig naar het stadhuis moest worden gesleept.

Na het tappen van twee biertjes voor de rivalen moet Mariana nogmaals flink aan de bak om iedereen te voorzien van een laatste drankje. Van de uitgelaten horde spreekt ondertussen een aanzienlijk deel met dubbele tong en van deze dames en heren staat een aantal niet meer zo stevig op de benen. Het vereist dan ook het nodige geduld, overredingskracht en lichte dwang van de noodgedwongen samenwerkende mannen, om alle feestvierders naar buiten te dirigeren.

Ook het, zonder Luuk mee te tellen, eerder op de avond tot zes personen uitgegroeide clubje stamgasten, draagt zijn steentje bij, hobbelt achter de nog steeds uitgelaten meute aan en helpt de laatste twijfelaars over de drempel.

‘Ik verlang naar m’n warme bed!’ geeuwt Mariana met veel bombarie, terwijl gelijktijdig beide armen en al haar vingers zover mogelijk richting plafond worden uitgestrekt.

‘Anders ik wel,’ haast Sergiu zich haar te overrulen.

‘Zo’n ritje door Hongarije en Duitsland gaat niet in je kouwe kleren zitten,’ waarna onder het uitstoten van indiaans aandoende oorlogskreten de nodige rek- en strekoefeningen worden uitgevoerd.

‘Ga jij maar vast naar boven. Je weet de weg.’

Luuk verstijfd. Verkrampt houdt hij zich vast aan de kruk waarmee hij plotsklaps vergroeid lijkt. Op deze onverwachte dolkstoot, nog wel uitgedeeld door Mariana zelf, was hij totaal niet voorbereid.

Die kersverse indringer heeft het al zover geschopt dat hij bij haar mag blijven slapen. Alleen al bij de onverteerbare gedachte, wat zich daarboven zometeen allemaal gaat afspeelen,

wordt hij onpasselijk. Om te voorkomen dat zijn volledige maaginhoud op en achter de bar terecht zal komen, of in het heftigste scenario, over Mariana zal worden uitgebraakt, bedekt hij impulsief met beide handen mond en neus.

‘En broertje....,’ roept ze hem nog na, wanneer hij al uit het zicht is verdwenen en alleen gekraak van de trap verraadt waar hij zich op dat moment bevindt, ‘er ligt een schone handdoek op je bed.’

Ingehouden adem ontsnapt met een vreemd rochelend geluid.

Ze heeft absoluut niet in de gaten wat haar laatste woorden bij hem teweegbrengen. Zijn concurrent blijkt helemaal geen concurrent te zijn.

Hij heeft niets van Sergiu te duchten. Ze zijn broer en zus.

Waarom heeft hij dat zelf niet kunnen bedenken?

Haar voornaam, zwarte haren en raki onder de bar, het zijn allemaal niet te missen verwijzingen naar haar roots die in het Oostblok te vinden moeten zijn. Roemenië natuurlijk en Sergiu is ook geen naam als Jan, Piet en Klaas, die je hier regelmatig op straat hoort roepen.

Het is maar goed dat zijn glas nog voor de helft vol is. Genoeg om de vieze smaak in zijn mond weg te spoelen.

Het moet haast wel door de extra drankjes komen, maar dat zal hem een rot zorg zijn. Vannacht kan hij de hele wereld aan. Hier en nu moet korte metten worden gemaakt met zijn schijterige verleden.

‘Wat haar broertje kan, kan ik ook...en zelfs veel beter!’ probeert hij zichzelf te overtuigen. Het moet jaren geleden zijn dat Luuk zoveel energie heeft gehad. Een oerkreet wordt uitgestoten als hij van de kruk springt en na drie enorme passen de verbouwereerde Mariana stevig tegen zich aan trekt.

Op beide wangen wordt een ferme kus gedrukt en als er na een korte ingelaste pauze, waarbij hij haar diep in de donkere ogen kijkt, nog steeds geen protesten op hem af worden gevuurd en pogingen om zich los te rukken uit zijn stevige omhelzing

uitblijven, raakt hij helemaal overmoedig.

Zijn lippen weten haar voorhoofd te vinden om vervolgens af te dalen naar haar schattige neusje. Na drie subtiele kusjes zakken ze tergend langzaam naar beneden. Passeren treiterend haar uitnodigende lippen, om vervolgens, na een vluchtige aanraking met het puntje van de tong op haar kin, overdreven langzaam terug te keren in de richting van een als een magneet aantrekkende mond, waar hun lippen samensmelten en tongen elkaar aftasten.

4

Natuurlijk heeft Luuk nog diezelfde nacht volmondig 'JA' gezegd op de vraag of hij komende tijd een aantal zaken van haar zou willen overnemen. Zelf zegt zijn verovering minimaal de eerstkomende zes weken, samen met Sergiu, de handen vol te hebben aan andere niet uitstelbare activiteiten, maar wat dat dan wel voor spectaculaire klussen mogen zijn, daarvan kan, of wil, ze nog geen tipje van de sluier oplichten.

Zeer onbevredigend vindt hij zelf, maar om al na één vrijpartij de indruk te wekken maar weinig vertrouwen in haar te hebben, dat spint geen garen.

'Geduld is een schone zaak.' Daarmee, en met een hartstochtelijke afscheidsknuffel, had hij die nacht genoeg te nemen, maar de drie avonden daarna gaf ze wel openheid van zaken voor wat betreft haar ambitieuze plannen en waarom haar keus was gevallen op Roemenië.

'Grond kost daar geen drol,' die onthulling moet voldoende zijn om eventuele criticasters de mond te snoeren.

'En een verwaarloosd pandje, in the middle of nowhere, krijg je er nagenoeg gratis bij.'

Ondanks dat Mariana het heel simpel weet te brengen, krabt Luuk zich toch, met een niet overtuigende blik, achter de oren. Eerlijk gezegd had hij haar hoger ingeschat dan de naïeve stellen die zich tijdens het tv-programma "ik vertrek" in het ongeluk stortten.

Een lichtpunt is dat hij kennis heeft kunnen maken met "hopelijk" zijn toekomstige schoonvader. Meer dan een maand hebben haar ouders geen enkel levensteken van dochterlief